USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Michala Bobka a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **S. R. S. G.**, zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 8. 2022, č. j. 59 A 10/2022–24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2022, č. j. CPR-13669-2/ČJ-2022-930310-V241. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje ze dne 15. 4. 2022, č. j. KRPT-75332-22/ ČJ-2022-070022, respektive toto rozhodnutí potvrdil. Policie ČR uvedeným rozhodnutím žalobci uložila správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 8. 2022 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovila dobu šesti měsíců, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zároveň stěžovateli uložila povinnost vycestovat z území České republiky do 40 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[3] Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (k uplatnitelnosti zde vyslovených názorů na současnou úpravu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28). Podstatný přesah bude dán pouze v případech, kdy se kasační stížnost (1) týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu anebo (2) právních otázek řešených dosavadní judikaturou rozdílně. Podstatný přesah zájmů stěžovatele bude dán (3) rovněž v případě potřeby učinit odklon od ustálené judikatury. Konečně bude kasační stížnost přijatelná (4) tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Takovým pochybením jsou především případy, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[4] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti krajskému soudu vytýká, že závěry napadeného rozsudku vystavěl na formalistické aplikaci institutu správního vyhoštění, dostatečně nezkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí správních orgánů do práv stěžovatele a nevzal v potaz všechny relevantní skutečnosti, především zdravotní stav stěžovatele, nutnost pokračování v léčbě a stěžovatelovy silné vazby na území ČR. Podstatou kasačních námitek předestřených Nejvyššímu správnímu soudu k přezkumu je tudíž nesprávnost, zejména nepřiměřenost uložení správního vyhoštění (§ 119 a 119a odst. 2 ve spoj. s § 174a zákona o pobytu cizinců) a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve vztahu k úvahám vedoucím k uložení správního vyhoštění.

[6] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již několikrát zabýval uložením správního vyhoštění v situaci, kdy cizinec pokračoval v lázeňské léčbě na území ČR i přes absenci platného oprávnění k pobytu, jako tomu je i v této věci. V rozsudku ze dne 22. 8. 2017, č. j. 7 Azs 244/2017-21, považoval za rozhodující, že stěžovatel nežádal o prodloužení pobytového oprávnění, v důsledku čehož lze negativní následky rozhodnutí o vyhoštění připisovat stěžovateli, nikoli správním orgánům (srov. též rozsudek dne 12. 1. 2017, č. j. 7 Azs 322/2016-25). V rozsudku ze dne 19. 6. 2020, č. j. 4 Azs 379/2018-30, Nejvyšší správní soud aproboval závěr, že stěžovatel není oprávněn dovolávat se svého špatného zdravotního stavu a nutnosti další léčby v České republice, pokud v *takovém* zdravotním stavu již do České republiky přicestoval (srov. též citované rozsudky NSS č. j. 7 Azs 322/2016-25 a č. j. 7 Azs 244/2017-21). V rozsudku ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 Azs 246/2019-31, Nejvyšší správní soud dovodil, že nepříznivý zdravotní stav by mohl ve výjimečných případech vést k nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění s ohledem na čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“), případně též v kombinaci s dalšími okolnostmi týkajícími se soukromého života podle čl. 8 Úmluvy. Kromě judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudky ze dne 13. 12. 2016, *Paposhvili proti Belgii*, č. 41738/10, a ze dne 2. 5. 1997, *D. proti Spojenému království*, č. 30240/96) odkázal dále na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 18. 12. 2014, *Abdida,* C-562/13, týkající se požadavků směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (Úř. věst. L 348, 24. 12. 2008, s. 98–107, dále „návratová směrnice“). Z tohoto rozsudku

vyplývá, že členské státy nemohou podle čl. 5 návratové směrnice k vyhoštění přikročit ve zcela výjimečných případech, kdy by vyhoštění vážně nemocného státního příslušníka třetí země do země, kde neexistuje odpovídající léčba, bylo v rozporu se zásadou nenavrácení.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal citovanou judikaturu rozpornou, rovněž necítí potřebu se od této judikatury odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního právního pochybení způsobilého negativně dopadnout do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.) Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu